

nemmad lüksid. Teistegi meel — Üllemaast, allamast sadik — olli porrotud, ja Preilin langes omma kihlamisse ehtes sowa peäle nutma. Herra isse kais, tõsine keik, mõda tubba.

Kubjas wiis neid alla perre tuppä taggasi, kus laud roadega kaetud olli; agga kelle südda kannatas wotta. Sest üks soiworiist ja kaks wanakrit, nende kirstud peäle wõtma, seisid jo ukse ees.

Tio südda tahtis katkeda, sedda nähhes. Keik, mis mul on, jägo meie Kirriko-waestele! nuttis ta, ja teised nutsid ka; ei ma wotta muud ommast kirstust kui sedda räätikut, mis minno Preilin omma minnewal sündimisse päwal ni armsaste mulle andis, sest ma hoidsin sedda omma keigekallimaks pulma illuks — Nüüd katko se mo silmat, kui mind püsarki pannaakse, ütles ta.

Seddawisi hakkas se kihlamisse rõõm. Ja ommeti kutsus Herra, senni kui nisugune luggu al olli, omma tütre temma peig-

mehhega ennese ette, et ta neid piddi kihlama. Agga Preilin pallus: Ei mitte, aulik Issa! tänna mitte! sest tännane päärw ka-utab õnne. — Sedda se ka-utab! hūdis ka Praua: kas nisuggused rõmud lubasite meile? Ehk, kui neil ka süüd on; kui mitmele ollite andeks annud! — Keige parrema rahwa süüd tõstate ni sureks. Keik kiitsid tännini teie õigust — nüüd kantakse meie nimmed moisast moisa ja waldast walda. Ei ma tännagi te liga, kotsis Herra, süallust ma ollen ikka karristand, ja sesammagi karristamine pühhitseb mind, tütarit kihlada.

Kui Praua need sannad kulis, langes ta Preilni kõrwa, kartes sedda kurja, mis nad ehk ommetigi teinud. Agga Herra küsis agga naerdes: kus mägimehhed on? ehk nemmad koghendawad rõõm. Ja se nago pilkas: Agga Wõdras kaskis omma hobboseid ette aiada ja sullased ollid kermes tulles. Herra seisis ja kais ikka mõttes, ei nähhes egga kuudes, mis sin-